

Furcsa tere a világ minden pontjának az összes kikötő, halpiac, vasútállomás, vásárcsarnok (képünkön). Előbbi hárommal Pécs nem rendelkezik, hát utóbbiban tettünk egy kört. Sok-sok érdekességgel lehet ott szembesülni.

Az idősebb generáció képviselői még emlékezhetnek a mostani buszpályaudvar, illetve az akkori nyitott piactér poros, koszos hangulatára. Ahol 1 forintért még lángost lehetett kapni. A távolsági, farmotoros Ikarusok meg nem voltak még részei az európai szabványnak, károsanyag-kibocsátás szempontjából. Az elmúlt évszázad hetvenes éveinek végére készült el a megyeszékhelyen a fedett csarnok. Nem tévedés, egykoron ott még rockzenei koncerteket is rendeztek, többek között a pályája elején járó Edda is lépett fel a belső placcon. Persze az asztalokat összetolták, a standokat bezárták, minden más volt.

A kínálat cseppet sem szegényes a főbejáratnál

Aki különleges portékákra, érdekes arcokra vágyik, tegyen egy hosszabb sétát a pécsi Bajcsy-Zsilinszky Endre utcában, illetve annak közvetlen környezetében. Friss zöldségek, déligyümölcsök, halak, sajtok lángos, hurka, kolbász, mindenbe belebotolhat, amiről talán azt sem tudta, egyáltalán létezik.

Bent, a csarnokban szándékosan nem készült fotó, mert ahhoz régebben engedély kellett. Most meg nem volt ott az illetékes, jobb a békesség elv alapján inkább csak kívül kattant a gép.

A növények hibátlanok, az árak csalókák, viszonylagosak

Az árakat nehéz összevetni egy szomszédos nagyáruház címkéivel. Akad ugyanis olyan portéka, ami olcsóbb, de ebből következően drágább is lelhető. Ezért hasznos tanácsként mondhatjuk, nagyon érdemes szemlét tartani a vásárlás előtt.

De könnyen előfordulhat, hogy ez sem segít, mert megteszik mindezt az árusok, illetve a termékmenedzserek is, mindkét oldalon.

Ami feltűnő volt, kiment a divatból az alkudozás. Nincsenek persze kőbe vésve a tételek, de régebben azért sokkal többet lehetett hallani, ki mit mennyire tart, illetve mennyit nem enged belőle. Manapság már ebből a szempontból olyan, mintha nem is a piactéren lennénk.

Úri dámák, valamint csavargók, hajléktalanok egyaránt fel szoktak tűnni a sorok között. A közöttük a társadalmi ranglétrán lévők persze mind-mid ott vannak. Természetesen nem azonos célzattal, de ez most mindegy is. A lényeg a vegyes keresztmetszet. Van aki venni, más enni megy oda, ki pénzért, ki ingyen. Jobb ez így, mintha bárkit is kitiltanának onnan.

„Többet ne ismerj meg, ha nem adok neked olcsón egy halat!” – dicsérte áruját egy kereskedő hangosan, a házon kívül, de semmiképpen sem magánkívül. Régi trükk ez, szóba elegyedni egy-egy csellengővel, aztán már nincs szabadulás a hálóból. Népies pszichológia, így is nevezhetnénk. Mert ki az a szerencsétlen, aki ebben ne látná meg az üzleti lehetőséget. Pont nekem ne tudna adni valami remeket?

Ez a legrosszabb "profilja" a vásárcsarnoknak

Nincsen rumli, kosz, retek a pécsi piacon. Csupán annyi, amennyi egy ilyen helyszínen „elvárható”. De azért akad olyan, ami böki a látogató szemét. Még hozzá az az ismeretlen eredetű törmelék, ami a sorsára vár, a kuka mellett. De nem ez helyezi új alapokra Pécs Megyei Jogú Város közterületeit. Mert máshol is bele lehet botlani hasonlóba, csak azt nem hívják vásárcsarnoknak.